

עפ"א 60973/07 - מראן ניגאם נגד רשות הטבע והגנים ירושלים

בית המשפט המחוזי בנצרת שבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 60973-07 ניגאם נ' רשות הטבע והגנים ירושלים
תיק חיצוני: 224550/738192

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת תמר נסימ ש'
מבקשים	מראן ניגאם
נגד	
משיבים	רשות הטבע והגנים ירושלים

החלטה

לפני בקשה לעיכוב ביצוע צו הרישה מנהלי שניתן לעובודה אסורה, הכוללת משטח יצוק בטון שגודלו 5X9.5 מטר ומבנה שהוקם על משטח הבטון שגודלו 5X9.5 מטר, העשוּי קונסטרוקציית מתכת ועץ, וכן מדרגות ממתכת המובילות לקומה השנייה של המבנה, שבנויות טרם הסתיימה (ולהלא: **הצז** ולגבי הבניה להלא: **העובדת האסורה**). בקשה לביטולו הוגשה לבית המשפט קמא ונדחתה.

ה המבקש ערער על ההחלטה שניתנה בבית המשפט קמא ומבקש לעכב את ביצוע הצז עד למתן פסק דין בערעור.

elibet טענותו בערעור הינה כי הצז שהוצע על ידי מנהל הרשות לשימירת הטבע והגנים הלאומיים ניתן לגבי עבודה שהסתיימה, כפי שהצהיר בתצהיר שהגיע עם בקשה הביטול. המבקש לא נחקק על תצהירו, ומשכך היה על בית המשפט קמא לקבל את הדברים כתובם ולבזבז כי העבודה הסתיימה והצז שהוצע בטל.

לאחר שבחןתי את הבקשת התגובה ואף את ההחלטה קמא, אני רואה לדוחות את הבקשת בגדוד סע' 254(ב)(1) לחוק התקנון והבנייה, תשכ"ה - 1965 (ולהלא: החוק), ולהלא אפרט טעמי.

סע' 254 ח (א) לחוק שענוינו בעיכוב ביצוע זמני מורה כדלקמן: **הוגש בקשה לביטול צו לפי סעיף 238, 228 או 240, או הוגש ערעור על החלטת בית משפט בבקשת ביטול כאמור או על החלטה לעניין צו שיפוטי לפי פרק זה, לרבות צו שנייתן לפי סעיף 254ב, לא יעכבר בית המשפט הדן בבקשת לביטול הצז או בית משפט שלערעור את ביצוע הצז אלא אם כן ראה כי הדבר מוצדק בנסיבות העניין וכן כי העבודה האסורה או השימוש האסור שלגביהם חל הצז אינם מסכנים את שלום הציבור או את בטיחותו...**

הכל הינו אם כן כי ביצוע הצו לא יעוכב, אלא בתנאים המצתברים כמפורט בסעיף.

בחינת הבקשה בראי התנאים לעיל, מעלה כי דינה כאמור להידחות.

אשר להצדקה לעיקוב - אף כי הבקשה חסירה טיעון של ממש בנוגע לנזקים העולמים להיגרם למבקר, אני מוכנה להניח כי הנזק שייגרם לו במידה והערעור יתקבל לאחר שיבוצע הצו והמבנה "ירסת, הינו רב. יחד עם זאת, בכך בלבד אין די כדי להוות הצדקה לעיקוב הביצוע, ועל המבקר לכל הפחות לשכנע כי סיכון הערעור טובים.

בהקשר לסיכון הערעור - המערעור ממוקד טיעונו נגד פסק הדיון בקביעת בית המשפט קמא כי לא הוכח לו שהבנייה הסתימה "קדם למועדים הקבועים בחוק", שעה שזו הייתה הצהרתו ועליה לא נחקר. לאחר בחינת האמור, איני סבורה כי סיכון הערעור טובים.

עיוון בהחלטה קמא מעלה כי בהקשר למועד הבניה עסקין בקביעה עובדתית, הנסמכת על מכלול הריאות שהונחו לפני הערוכה קמא. על דרך הכלל, ערכתה הערעור אינה נוטה להתערב בה, ואין בכך המבקר טעונה של ממש מדווקה זה יש לטסות מכך. יתרה מזו ובזהירות המתבקשת, אצין כי הנחתתו של המבקר כי את דבריו בתצהיר יש לקבל כתובם וכלשונם שעה שלא נחקר, מוקשה. גם בהינתן שזו הצהרת המבקר (ובית המשפט קמא לא התעלם ממנה), עדין בידיים להעדיין ראיות אחרות שהובאו במשפט ושהוכחו לפני, במיוחד בשים לב ל"דלות" ההצהרה, אשר אינה נוקבת במועד הביצוע והסיום של העבודה.

nimok אחר להצדיק את עיקוב הביצוע לא הובא, וממילא אין המבקר טוען כי בידו יותר בניה כדי או כי יותר כזה הינו בהישג יד.

זאת ועוד, כאמור, מגיש הבקשה צרייך להביא בפני בית המשפט ראייה כי הבניה האסורה אינה מסכנת את שלום הציבור או בטיחותו. המבקר לא טען ולא הביא בהקשר זה מאמם. אף מטעם זה אין לשעות לו.

מכל הטעמים שלעיל, נדחית הבקשה.

ניתנה היום, כ"ב אב תש"פ, 12 אוגוסט 2020, בהעדך
הצדדים.